

Baunsgaard, Sandau og Lynnerup Nielsen. Henvist til udvalg på 17 medlemmer (Lund Jensen, Ditlevsen, Boye Hansen, Heising [fra $\frac{16}{4}$ Robert Sørensen], Th. Mikkelsen, K. Axel Nielsen [formand], Hans Rasmussen, Baunsgaard [næstformand], Sandau, Gideon, Heilesen, Henry L. W. Jensen, Peter Larsen, Anker Lau, Hanne Budtz, Knud Nielsen og Weikop). Betænkning (B. sp. 789) afgivet $\frac{12}{3}$. 2. beh. $\frac{1}{4}$ (F. sp. 3912). Henvist til fornyet udvalgsbehandling. Tillægsbetænkning (B. sp. 1111) afgivet $\frac{26}{5}$. 3. beh. $\frac{2}{6}$ (F. sp. 5322). *Loven stadfæstet 11. juni 1959.* (Lovt. nr. 211).

Loven, der træder i stedet for lov nr. 101 af 7. april 1936, jfr. lov nr. 35 af 4. marts 1953, kan i vid udstrækning betragtes som et resultat af et *fællesnordisk samarbejde* med det formål at bringe de enkelte landes varemærkelovgivning i så nær overensstemmelse med hinanden som muligt.

Handelsministeren udtalte herom ved fremsættelsen bl. a. følgende:

„De lovudkast, som nu foreligger i de fire nordiske lande, og som er optrykt i den danske varemærkelovsbetænkning, udviser i store træk overensstemmelse. De er alle opbygget efter samme system, således at tilsvarende materielle regler i hvert af lovudkastene i alt væsentligt findes på samme plads. I vidt omfang er lovudkastenes regler af samme saglige indhold og tillige ensartet formuleret. Full overensstemmelse i alle enkeltheder har det dog ikke været muligt at gennemføre. På nogle punkter har nationale forskelligheder på retsplejens og administrationens område nødvendiggjort afvigelser. Også uligheden inden for den varemærkeretten nærliggende konkurrenceret har foranlediget visse forskelligheder, men i hovedtræk svarer lovudkastene som sagt til hinanden.“

På grundlag af de bemærkninger, der ledsagede lovforslaget, samt handelsministerens skriftlige fremsættelse anføres i det følgende i hovedtræk indholdet af de vigtigste af lovens bestemmelser.

I lovens *kapitel I* (§§ 1-11) fastslås det i §§ 1-3, at en varemærkeret kan stiftes såvel ved *registrering* som ved *indarbejdelse* og *brug*. Ved at ligestille disse former for rettens erhvervelse indtager den danske lov en vis særstilling i forhold til øvrige nordiske landes lovgivning, idet der ikke i disse lande er givet det varemærke, der vel er taget i brug, men dog ikke anvendt i en sådan udstrækning, at indarbejdelse kan siges at